

[Jens Thoft]

sen, som er to af de groveste og mest idiotiske ting i dansk skattelovgivning.

Jeg er også taknemlig for, at Personskatteudvalget er begyndt at spekulere på, hvordan vi kan tilpasse det danske skattesystem til det indre marked og internationaliseringen i erhvervslivet, så vi undgår alt for mange hummeljestrager og skatteomgåelser. Det er jo dybt utilfredsstillende for en stor del af Danmarks befolkning, at man kommer til at betale nabovens skat, fordi naboen har en dygtigere skatterådgiver end én selv, eller fordi naboen tjener så meget, at han kan engagere sig i skattearbitrage. Det er dybt uretfærdigt, og derfor er det vigtigt, at vi får sat ind over for det.

Endelig indeholder Personskatteudvalgets rapport en lang række grønne afgifter, som er hentet direkte ud af SF's skattepolitiske program. Det er jo den vej, vi skal, ingen tvivl om det; selvfølgelig skal vi have de grønne afgifter, og selvfølgelig skal vi bruge en del af provenuet af de grønne afgifter til at sænke personskatterne. Nogle af de grønne afgifter skal efter min mening også tilbageføres til den del af erhvervslivet, hvor afgifterne er hentet, med det formål at støtte omstilling til en mere fornuftig produktion.

Men i et så digert værk er der selvfølgelig også ting, som jeg ikke bryder mig om. Jeg kan ikke lide, at folk med små indtægter skal betale mere i skat, mens folk med store indkomster kommer til at betale væsentlig mindre, og det bliver virkningen af nedsættelsen af personfradraget og fjernelsen af 3 pct.-fradraget. Jeg beklager, at det er sådan, men det er altså tilfældet. Lavindkomsterne får også forholdsvis meget mindre ud af reformen end højindkomsterne, som kan benytte alle mulige og umulige skatteunddragelser.

Men her synes jeg, det er vigtigt at skelne mellem to typer højindkomstmodtagere, nemlig dem, som bruger alle undragelsesmulighederne, og de hæderlige, som bare tjener meget og betaler deres skat. Hvis Personskatteudvalgets betænkning bliver gennemført, kommer de første, slamberterne, til at betale meget mere – og heldigvis for det – mens de hæderlige kommer til at betale meget mindre. Jeg synes næsten også, det er for meget af det gode, men det er rimeligt, at også de hæderlige får skattelettelser, ingen tvivl om det.

Vi er heller ikke varme tilhængere af, at man begrænser lønmodtagernes fradrag til alt det, der ligger over 5.000 kr., mens man overhovedet ikke sætter tilsvarende grænser for erhvervslivet. Men jeg vil understrege, at jeg gerne vil være med til at gennemføre en grænse på 5.000 kr. eller for min skyld gerne 10.000 kr. for fradrag for lønmodtagere under forudsætning af, at man sætter præcis den samme grænse for erhvervslivets driftsudgifter, for de snyder såmænd så meget, at det sagtens kan kompensere. Så under den forudsætning vil jeg gerne være med til at lægge en sådan grænse.

Jeg er heller ikke nogen varm tilhænger af, at man vil begrænse fagforeningsfradraget, selv om også SF synes, at fagforeningerne ofte har en særdeles kostbar administration og lønpolitik, i hvert fald en lønpolitik, som man i al almindelighed som folketingsmedlem må være grøn af misundelse over. Men der er undtagelser, det erkender jeg.

Vi er villige til at se tingene i en helhed, og selv om jeg godt ved, at det er svært at frigøre sig fra fordommene, er det slutresultaterne, som tæller. Og betingelserne for, at vi kan medvirke til at opnå et slutresultat, er altså – og det bliver jeg nødt til at understrege en lille smule – som følger: at de lavestlønnede får større skattelettelser; at vi får fjernet en del af den store forskel mellem selskabs- og virksomhedsskatten på 34 pct. og skatten af den sidst tjente krone for almindelige mennesker på 68 pct.; at dette må ske gennem indførelse af et væsentlig bredere skattegrundlag; at reformen må tage højde for den internationalisering, som sker, og at der skal satses på grønne afgifter. Men her har jeg forstået, at skatteministeren er helt på linje med SF.

Jeg har også noteret mig, at miljøministeren er til stede i dag, og det er naturligvis, fordi Miljøministeriet også må være interesseret i disse mange grønne afgifter.

Pia Gjellerup (S):

I januar 1992 var der tilløb til en debat, fordi det var ved at være klart for et flertal i Folketinget, at det ville være nødvendigt at lave en skattereform meget hurtigt og ikke blot tale om den indimellem. Det gjorde, at skatteministeren følte sig foranlediget til at nedsætte et ekspertudvalg, som den 1. oktober barslede med den rapport, som vi skal drøfte i dag.